

клинатъ съ свити отъ умраза уста, щомъ узнаятъ, че сж отъ моето колѣно. . . Азъ знамъ, що извършихъ, знамъ, какво ме чака — вѣченъ огънь и жарава, на която ще горятъ месата ми въ пѣкъла. . .

Божиятъ ключаръ изслуша изповѣдта на каящия се, ала нищо не можеше да му помогне. Поведе го къмъ черната бездна на ада, за да бжде повиканъ на страшния Божи сждъ, сетне се върна предъ Райскитѣ врати и присѣдна подъ вѣковния джбъ.

— Ученикъ бѣ на Сина Божий, а стана Неговъ издайникъ, черни ще почернѣятъ наследниците му, клетва тежка ще виси надъ неговия родъ. . . Такава е сждбата на предателитѣ. За тѣхъ има само една награда — пѣкъльтъ и животѣ вжлени. . .

Сетне ключарътъ се замисли за грѣшнитѣ души на земята, преви колѣно, подпрѣ дланъ и се унесе. Уморенъ и умиленъ, добриятъ старецъ не усѣти, какъ се отпусна и заспа.

Не се мина много време и откъмъ пѣкъла се зададе Юда. Той идѣше да пита нѣщо

ключара, но като го зърна отдалече, че е заспалъ, заозърта се на всички страни, застѣпва леко на прѣсти и грозни мисли се завъртѣха подъ низкото му чело. Той знаеше, че нѣмаше никаква милость за него, че го очаква Божие наказание и тежка присжда, затова реши да извърши нова лошащина. И както бѣ заспалъ светиятъ ключаръ, той се приближи тихо до него, отвърза райскитѣ ключове, грабна месеца, звездитѣ, слънцето, зората и ги гуди въ единъ човалъ; сетне подигна престола на Господа, кжпеля на Божия Синъ, босилека и райскитѣ цвѣтя, кръста и мирото, натовари се съ тѣхъ добре и ги отнесе въ пѣкъла.

Изведнѣжъ тамъ свѣтна и грѣшниците се раздвижиха. Чудѣха се, какво е станало и кой имъ донесе тия свети и божествени нѣща въ черната преизподня, надъ която неочаквано всичко се прояснило, и въздуха се изпълнилъ съ миризъ на райски цвѣтя. Само небето надъ страшния адъ на грѣшниците потъмнѣ. Чу се гръмъ и силенъ тътенъ и огнени свѣткавици прорѣзаха